

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΣΚΕΨΗ

ΒΙΒΛΙΟ
ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΩΝ ΤΟΥ/ΤΗΣ

Με τη συγχρηματοδότηση
της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΟ ΑΓΙΟ ΔΙΣΚΟΠΟΤΗΡΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ: Πρόκειται για ένα ημιτελές ιπποτικό ειδύλλιο, το οποίο αφηγείται την ιστορία του νεαρού Πέρσεβαλ. Εκείνος βρίσκεται κλεισμένος στο σπίτι, σε πλήρες σκοτάδι για το τι συμβαίνει στον κόσμο, εξαιτίας της μητέρας του. Μετά από μια τυχαία συνάντηση με έναν ιππότη, αποφασίζει να φύγει για να γίνει και ο ίδιος ιππότης. Περνώντας χίλιες περιπέτειες, φτάνει στο κάστρο του Βασιλιά Φίσερ (Ψαρά), ο οποίος έχει στην κατοχή του το Άγιο Δισκοπότηρο.

ΤΙΤΛΟΣ: ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΟ ΑΓΙΟ ΔΙΣΚΟΠΟΤΗΡΟ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: ΠΕΡΣΕΒΑΛ, Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΔΙΣΚΟΠΟΤΗΡΟΥ

ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ: ΓΑΛΛΙΑ

ΛΕΞΕΙΣ-ΚΛΕΙΔΙΑ: ΙΠΠΟΤΗΣ, ΣΠΑΘΙ, ΤΙΜΗ

ΕΙΔΟΣ: ΡΟΜΑΝΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ/ΘΡΥΛΟΣ*

ΗΛΙΚΙΑ: 9–10 ΕΤΩΝ

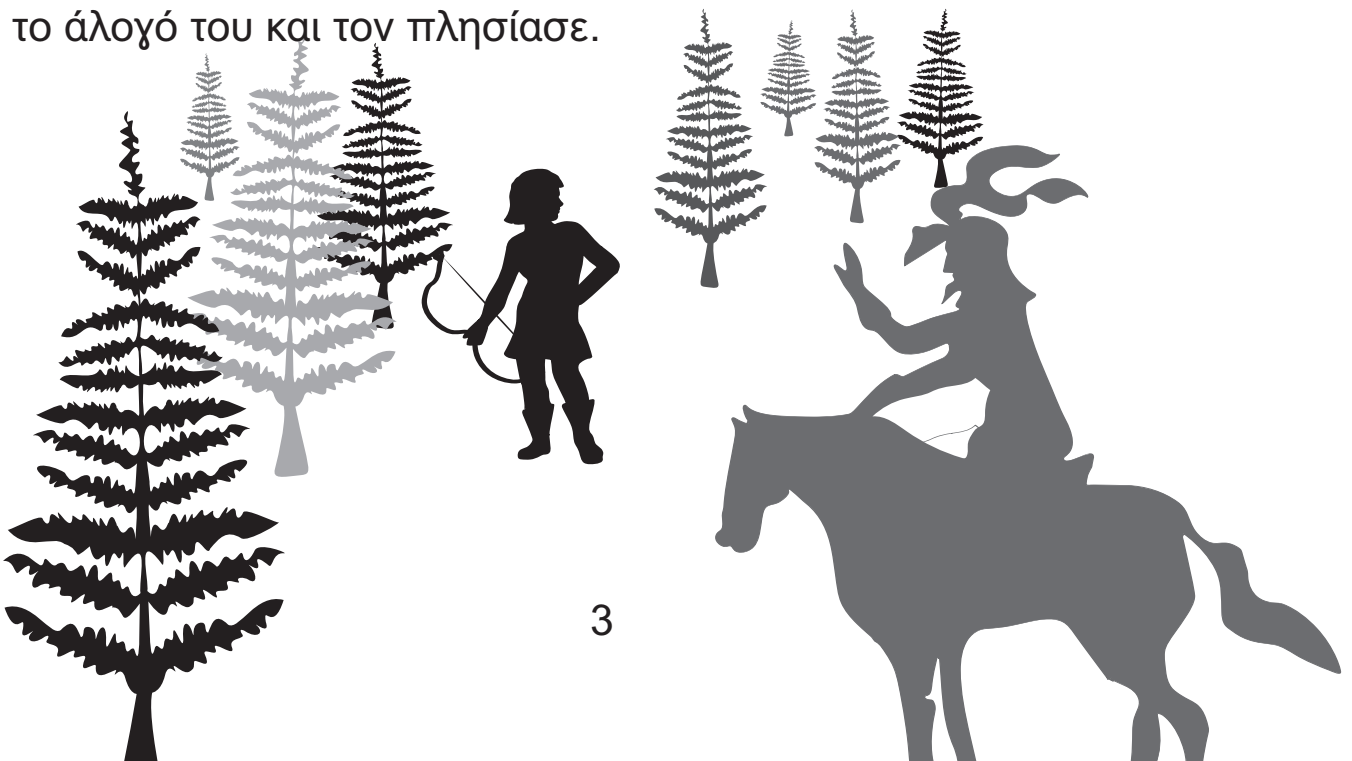
* (Συγγραφέας: CHRÉTIEN DE TROYES)

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Η ιστορία αποτελεί μια διασκευή βασισμένη στο αρχικό κείμενο, ωστόσο ορισμένα στοιχεία έχουν τροποποιηθεί, παραληφθεί ή αποκοπεί για να γίνει η ιστορία συντομότερη και πιο κατάλληλη για την ηλικιακή ομάδα των παιδιών. Έχει παραληφθεί όλο το μέρος που είναι αφιερωμένο στον Ιππότη Γκαουέιν, προκειμένου στην ιστορία να εστιάσουμε στον Πέρσεβαλ.

ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΟ ΑΓΙΟ ΔΙΣΚΟΠΟΤΗΡΟ

Πριν από πολύ καιρό, σε ένα δάσος μακριά από τον υπόλοιπο κόσμο, ζούσε μαζί με τη μητέρα του ένας νεαρός άνδρας που λεγόταν Πέρσεβαλ. Η γυναίκα, που είχε χάσει τον σύζυγο και τους δύο γιους της σε πολέμους και μάχες, είχε αποφασίσει να κρυφτεί στα βάθη του Δάσους Γκαστ για να μην τους βρει άλλο κακό. Εκεί είχε μεγαλώσει τον γιο της σε ένα σπίτι που έμοιαζε με μεγάλη «φωλιά» περιφραγμένη και προστατευμένη από τα φύλλα των ψηλών δέντρων, όπου αντηχούσαν μόνο τα τραγούδια των πουλιών και το θρόισμα του ανέμου. Εκεί όλα ήταν μαγευτικά κι έμοιαζαν με θαύμα, ενώ οι κραυγές από τις μάχες αποτελούσαν μόνο μια θλιβερή ανάμνηση στην καρδιά της γυναίκας. Μέσα σ' εκείνη τη μαγική βλάστηση, ο νεαρός Πέρσεβαλ μεγάλωνε ελεύθερος κι ατίθασος μες στη φύση, αφελής κι αγνώμων όμως για το τι γινόταν στον πραγματικό κόσμο.

Μια μέρα βγήκε, ως συνήθως, για να πάει για κυνήγι. Ωστόσο, μετά από μερικά βήματα, ανάμεσα στα πυκνά δέντρα, διέκρινε τρεις άνδρες που άστραφταν, να καλπάζουν γρήγορα πάνω στα άλογά τους. Η έκπληξή του ήταν τόσο μεγάλη που, παρά τον τρόπο του, έμεινε να κοιτάζει με ορθάνοιχτα μάτια και στόμα έναν από τους καβαλάρηδες, ο οποίος κατέβηκε από το άλογό του και τον πλησίασε.

– Είδες να περνούν από 'δώ πέντε καβαλάρηδες με τρεις κοπέλες; τον ρώτησε.

Το αγόρι, που δεν είχε συναντήσει καβαλάρη ποτέ πριν, χωρίς να δώσει σημασία στις ερωτήσεις, άρχισε να κάνει τις δικές του ερωτήσεις καθοδηγούμενο από την ακόρεστη περιέργειά του.

–Τι φοράς στο μπράτσο σου και τι είναι αυτό που κρατάς σφιχτά; Τι περίεργη αστραφτερή φορεσιά!

Ο ιππότης, έκπληκτος από την άγνοια του αγοριού, απάντησε στην ερώτηση του Πέρσεβαλ και του εξήγησε υπομονετικά κάθε κομμάτι του ιπποτικού εξοπλισμού του.

– Αυτή είναι μια ασπίδα με την οποία προστατεύω τον εαυτό μου. Αυτή εδώ είναι μια λόγχη με την οποία πολεμώ κι αυτό που φοράω είναι μια πανοπλία, που με προστατεύει από θανάσιμα χτυπήματα! Τώρα πες μου, έχεις δει τους ιππότες και τις τρεις κοπέλες; ρώτησε ξανά ο καβαλάρης νομίζοντας ότι είχε ικανοποιήσει την περιέργεια του Πέρσεβαλ.

– Ενδιαφέρον! Και από πού τα πήρες όλα αυτά; Θέλω κι εγώ ίδια! αποκρίθηκε το ενθουσιασμένο αγόρι χωρίς να απαντήσει ή να δώσει σημασία στην ερώτηση του ιππότη.

Ο υπομονετικός ιππότης απάντησε ξανά στο έκπληκτο αγόρι:

– Ο βασιλιάς Αρθούρος μου τα έδωσε, ο οποίος μπορεί να σε κάνει ιππότη. Τώρα πες μου αν έχεις δει τους ιππότες.

– Θέλω να πάω στον βασιλιά, να γίνω κι εγώ ιππότης... Παρεμπιπτόντως, δεν έχω δει κανέναν, αλλά θα σε οδηγήσω στους συγχωριανούς της μητέρας μου. Εκείνοι ίσως μπορέσουν να σου πουν... πρόσθεσε το αγόρι.

Ο Πέρσεβαλ, βυθισμένος στις δικές του σκέψεις, άφησε τους ιππότες να μιλήσουν στους χωρικούς και κατευθύνθηκε προς το σπίτι του για τελευταία φορά για να πει στη μητέρα του ότι θα έφευγε. Η γυναίκα έκλαιγε και τον ικέτευε μάταια, μέχρι που παραιτήθηκε απ' την προσπάθεια να τον μεταπείσει και, γεμάτη θλίψη, του έδωσε τις τελευταίες της συμβουλές. Το νεαρό αγόρι, συγκεντρωμένο καθώς ήταν στην επιθυμία του να γίνει ιππότης, έφυγε καβάλα στο άλογό του χωρίς να δώσει σημασία στις συμβουλές της μητέρας του. Καθώς εκείνη τον έβλεπε να απομακρύνεται από κοντά της πάνω στο άλογό του, η καρδιά της γέμισε από θλίψη και μόλις που πρόλαβε να ψιθυρίσει το όνομά του προτού πέσει στο έδαφος σαν ένα δέντρο, του οποίου οι ρίζες είχαν αφαιρεθεί. Ο Πέρσεβαλ ούτε που γύρισε να κοιτάξει πίσω. Ήταν ήδη πολύ μακριά και οι σκέψεις του ταξίδευαν σε χιλιάδες περιπέτειες που τον έλκυαν σαν να ήταν το τραγούδι μιας σειρήνας.

Ιππεύοντας μέσα στα δάση με το αδύνατο άλογό του, έφτασε κάποια στιγμή στην ακτή του Κάρντουελ. Εκεί, περιτριγυρισμένο από ψηλά, συμπαγή τείχη, στεκόταν το κάστρο του βασιλιά Αρθούρου. Ο Πέρσεβαλ το κοίταζε με θαυμασμό, όταν ένας επιβλητικός ιππότης ντυμένος στα πορφυρά τράβηξε την προσοχή του. Στη λαμπερή πανοπλία του ξεχώριζαν όπλα βαθυκόκκινου χρώματος και στο χέρι του κρατούσε σφιχτά ένα άδειο χρυσό κύπελλο. «Εδώ θα βρω τα όπλα που θέλω να έχω!» είπε στον εαυτό του και καθώς δεν είχε ποτέ του λάβει εκπαίδευση και νόμιζε ότι μπορεί να γίνει ιππότης μόνο επειδή μπορεί να ιππεύει, προχώρησε μπροστά πάνω στο άλογό του για να συναντήσει τον βασιλιά Αρθούρο.

Ο βασιλιάς ήταν αρκετά αναστατωμένος κι εξοργισμένος για να προσέξει τον Πέρσεβαλ. Ο ιππότης με τα πορφυρά είχε ρίξει κατά λάθος ένα κύπελλο γεμάτο με κρασί πάνω στη βασίλισσα Γκουίνεβιρ. Έτσι, ο βασιλιάς Αρθούρος δεν έδωσε καμία σημασία στον νεαρό που μπήκε στην αίθουσα με το άλογό του, ούτε στις ερωτήσεις του που έμοιαζαν να φτάνουν σ' αυτόν από κάπου μακριά, ξεπερνώντας το τείχος που είχε ορθώσει ο θυμός του. Κάθε καλός βασιλιάς, άλλωστε, ξέρει ότι έχει καθήκον να ακούει τους υπηκόους του. Γι' αυτό ζήτησε συγγνώμη από τον Πέρσεβαλ και προσπάθησε να του εξηγήσει τι είχε συμβεί. Χωρίς να κατέβει από το άλογό του και χωρίς να δώσει σημασία στα συναισθήματα και στην ιστορία του βασιλιά, ο Πέρσεβαλ μπήκε κατευθείαν στο θέμα:

– Θα ήθελα να με χρίσεις ιππότη! είπε με αυτοπεποίθηση το αγόρι.

Ο Αρθούρος, παρά την ανάρμοστη συμπεριφορά του, εντυπωσιάστηκε από την ομορφιά του αγοριού και αναγνώρισε σε αυτόν έναν μελλοντικό ιππότη, θαρραλέο και σοφό. Έτσι, απάντησε θετικά στο αίτημα του νεαρού:

– Θα το κάνω ευχαρίστως για το θάρρος σου και την τιμή μου.

– Ωστόσο, θα ήθελα τα πορφυρά όπλα! συμπλήρωσε αποφασιστικά ο Πέρσεβαλ.

– Φυσικά! Απλά πήγαινε, πάρ' τα και είναι δικά σου! ακούστηκε από μια βραχνή αντρική φωνή, όχι από πολύ μακριά. Ήταν ο Κίου, ο σιδηρουργός του βασιλιά, ένας πραγματικός καβγατζής, πάντα έτοιμος να δημιουργήσει προβλήματα και να προκαλέσει.

Ο Πέρσεβαλ ήταν έτοιμος να πάει και, αφού έστριψε με το άλογό του, ευχαρίστησε τον βασιλιά και βγήκε έξω χωρίς εκείνος να προλάβει να τον σταματήσει ή να προσθέσει κάτι άλλο.

– Μη λες πράγματα που δεν ισχύουν! είπε ο βασιλιάς απευθυνόμενος στον Κίου.

Ο Πέρσεβαλ ξεκίνησε γρήγορα με το άλογό του και είχε σχεδόν φύγει από το κάστρο, όταν τον πλησίασε μια κοπέλα.

– Μη φοβάσαι! Μια μέρα θα γίνεις ο καλύτερος ιππότης! του είπε η νεαρή χαμογελώντας.

Ο Κίου, ζηλεύοντας την καλοσύνη που είχε δείξει η κοπέλα στον Πέρσεβαλ, τη χαστούκισε. Το αγόρι είδε τη σκηνή, αλλά η επιθυμία του για τα όπλα του πορφυρού ιππότη ήταν τόσο έντονη που τον έκανε να πορευτεί για την αναζήτησή τους ανενόχλητος. Λίγα βήματα πιο πέρα είδε τον ιππότη μπροστά του.

– Ο βασιλιάς Αρθούρος σε διατάζει να αφήσεις τα όπλα σου αμέσως! φώναξε ο αφελής νεαρός, διατάζοντας τον ιππότη να γδυθεί και να του παραδώσει τα όπλα.

Ο ιππότης γέλασε δυνατά, κρατώντας την κοιλιά του.

– Λοιπόν, ώστε είσαι εδώ για να με προκαλέσεις; είπε καθώς σήκωνε το δόρυ του για να χτυπήσει τον νεαρό.

Ο Πέρσεβαλ, που δεν είχε δώρατα παρά μόνο ακόντια και δε γνώριζε τους κανόνες της ιπποτικής μάχης, εκσφενδόνισε το ακόντιό του προς τον αντίπαλό του. Εκείνος έπεσε νεκρός στο έδαφος, μπροστά στα έκπληκτα μάτια του Ιονέτ, που είχε ακολουθήσει τον Πέρσεβαλ από το κάστρο. Ο νεαρός Πέρσεβαλ πλησίασε, προσπαθώντας με αδέξιο τρόπο να του αφαιρέσει τα όπλα, αλλά, όσο κι αν προσπαθούσε, τα όπλα παρέμεναν κολλημένα πάνω στον ιππότη. Ο Ιονέτ, γελώντας, τον βοήθησε και με γρήγορες κι απλές χειρονομίες έλυσε τα όπλα, προσφέροντάς τα ως δώρο στον νεαρό, ο οποίος τον ευχαρίστησε με εμφανώς χαραγμένη την έκπληξη στο πρόσωπό του. «Πρέπει να πεις στον βασιλιά ότι θα επιστρέψω σύντομα για να εκδικηθώ για την προσβολή που δέχτηκε η γλυκιά κοπέλα από τον Κίου!» είπε στον Ιονέτ καθώς έπαιρνε τα όπλα.

Έπειτα ανέβηκε στο άλογο του πορφυρού ιππότη κι απομακρύνθηκε. Ο Ιονέτ, επειδή μέσα του αισθανόταν ακόμα μια κάποια δυσπιστία σχετικά με αυτό που είχε συμβεί, επέστρεψε στο κάστρο και τα εξιστόρησε όλα στον βασιλιά Αρθούρο. Ο Αρθούρος τότε συνειδητοποίησε ότι είχε διακρίνει σωστά τα ταλέντα του νεαρού άνδρα. Λυπήθηκε όμως που δεν πρόλαβε να τον κρατήσει μαζί του για να του μάθει τους κανόνες που πρέπει να γνωρίζει και να τηρεί κανείς για να είναι ένας αληθινός ιππότης.

Ο Πέρσεβαλ είχε μαζί του καλή τύχη καθώς πλησίαζε σε ένα άλλο κάστρο χτισμένο ανάμεσα σε ένα ποτάμι και τη θάλασσα. Η κινητή γέφυρα κατέβηκε και ο Πέρσεβαλ πλησίασε για να τη διασχίσει. Ξαφνικά είδε να βγαίνει, τυλιγμένος με έναν μακρύ μανδύα, ο λόρδος Γκόρνμαν του Γκόρχαουτ, ο οποίος ήθελε να μάθει την ιστορία του και να τον φιλοξενήσει στο κάστρο.

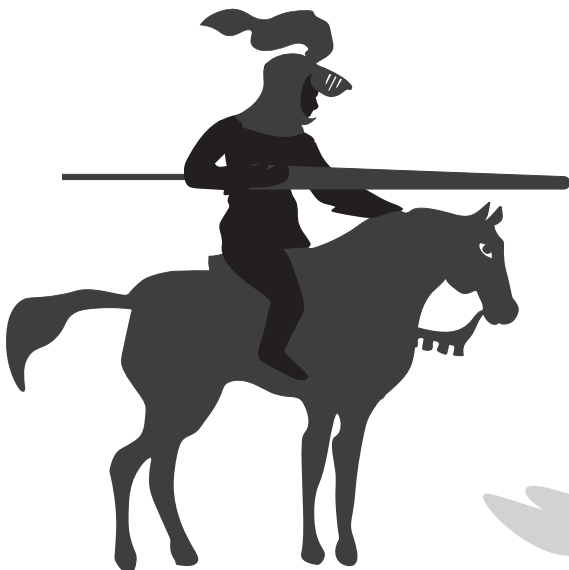
Οι μέρες και οι μήνες που έμεινε στο κάστρο περνούσαν αργά, αλλά εκεί ο Πέρσεβαλ κατάφερε να μάθει όλα όσα δεν μπόρεσε να μάθει στη ζωή του στο Δάσος Γκαστ. Έμαθε να ιππεύει και να χρησιμοποιεί όπλα και ανακάλυψε ότι οι συμβουλές του οικοδεσπότη του δεν ήταν και πολύ διαφορετικές από αυτές της μητέρας του.

– Πρέπει να νοιάζεσαι, να έχεις θάρρος και πάθος και τότε όλα όσα θες θα μπορείς και να τα πετύχεις! του είπε ο λόρδος και συνέχισε να τον συμβουλεύει.

– Αν στη μάχη νικήσεις έναν ιππότη, άφησέ τον να ζήσει, γιατί αυτό θα σου προσδώσει τιμή. Να βοηθάς τις κυρίες και τις κοπέλες, αν χρειάζονται τη βοήθειά σου, και να προσπαθείς να μη μιλάς πολύ, για να μη σε βλάψουν τα λεγόμενά σου.

Ο Πέρσεβαλ αποχαιρέτησε τον λόρδο Γκόρνμαν και συνέχισε το ταξίδι του έως ότου έφτασε σε ένα άλλο κάστρο. Αν το κάστρο του Γκόρνμαν φαινόταν πλούσιο και φιλόξενο, αυτό φαινόταν ερημωμένο, και, παρόλο που ονομαζόταν το «Καλό Καταφύγιο», αδυνατούσε να προσφέρει πολλά. Πρώτη ήρθε να τον χαιρετήσει μια κοπέλα, η πιο όμορφη που είχε δει ποτέ, με μακριά ξανθά μαλλιά και μάτια τόσο καθαρά που έμοιαζαν διάφανα.

– Δε διαθέτω πολλά, όμορφε ιππότη μου, αλλά ευχαρίστως θα σε φιλοξενήσω! είπε γεμάτη ευγένεια η κοπέλα που ονομαζόταν Γουάιτφλάουερ.

Καθώς η κοπέλα τού μιλούσε, ο Πέρσεβαλ είχε μείνει να την κοιτά σαν μαγεμένος. Ήταν πραγματικά εκθαμβωτική. Ακόμα κι όταν διηγούταν τα θλιβερά γεγονότα που είχαν οδηγήσει στο να γίνει το κάστρο της ένα ερείπιο, έμοιαζε να λάμπει σαν άστρο. Είχε μια τόσο αγνή ομορφιά, σαν την ομορφιά ενός κατάλευκου λουλουδιού, όπως δηλαδή το όνομά της... Γουάιτφλάουερ!

– Ο Ανγκουινγκερόν και ο Κλαμαντό σκότωσαν τον πατέρα μου και χτύπησαν με τα σπαθιά τους όσους ζούσαν στο κάστρο. Είμαι σίγουρη ότι θα επιτεθούν ξανά! συμπλήρωσε γεμάτη αγωνία αυτή τη φορά η όμορφη νεαρή κοπέλα.

Ακούγοντας αυτά τα λόγια, ο Πέρσεβαλ προσφέρθηκε να τους αντιμετωπίσει. Πολύ γρήγορα λοιπόν πήρε θέση στο πεδίο της μάχης εναντίον του πρώτου. Η μάχη διήρκησε πολύ και ήταν αδυσώπητη, αλλά ο Πέρσεβαλ κατάφερε να κερδίσει τον Ανγκουινγκερόν στο τέλος. Τραβώντας το σπαθί του, ήταν έτοιμος να χτυπήσει τον εχθρό του, αλλά η ανάμνηση των συμβουλών του ηλικιωμένου κυρίου τον εμπόδισε. «Δε θα σε σκοτώσω, αλλά πρέπει να παραδοθείς στον βασιλιά Αρθούρο!» του είπε αποφασιστικά ο Πέρσεβαλ.

Ο ιππότης συμφώνησε. Ο Κλαμαντό, έχοντας ακούσει για την ήττα του Ανγκουινγκερόν, θέλησε να πολιορκήσει ξανά το κάστρο, πιστεύοντας ότι θα κερδίσει τους κατοίκους με όπλο την... πείνα. Αλλά εκείνη ακριβώς τη νύχτα, ξέσπασε μια καταιγίδα με τόσο δυνατό άνεμο που τα κύματα έσπρωξαν ένα πλοίο φορτωμένο με προμήθειες στην είσοδο του κάστρου. Φανταστείτε τη χαρά των κατοίκων και την οργή του Κλαμαντό. «Μία μόνο επιλογή μου απέμεινε τώρα. Να νικήσω τον νεαρό ιππότη με τα πορφυρά όπλα!» σκέφτηκε ο Κλαμαντό, νομίζοντας ότι θα μπορούσε να κατατροπώσει τον Πέρσεβαλ μόνος του.

Ο Πέρσεβαλ κατέβηκε ξανά στο πεδίο της μάχης, φόρεσε το κράνος του και πέταξε το δόρυ του. Ο Κλαμαντό ήταν δυνατός, αλλά το αγόρι ήταν πιο δυνατό. Για άλλη μια φορά, αφού νίκησε ο Πέρσεβαλ, δε σκότωσε τον αντίπαλό του. Αντ' αυτού του είπε: «Θα παραδοθείς στον βασιλιά Αρθούρο και θα απελευθερώσεις όλους τους κρατούμενους!». Καθώς ο Κλαμαντό κατευθυνόταν προς τη γη του Αρθούρου, ο Πέρσεβαλ επέστρεψε στο κάστρο της Γουάιτφλάουερ και μαζί του επέστρεψαν και όλοι οι κρατούμενοι. Αυτές οι χαρούμενες μέρες διακόπηκαν μόνο από την είδηση ότι είχε έρθει η ώρα ο Πέρσεβαλ να φύγει από το κάστρο. «Πρέπει να επιστρέψω στη μητέρα μου. Όταν έφυγα ήταν τόσο στενοχωρημένη που έπεσε στο έδαφος» είπε σαν να συνειδητοποιούσε μόλις εκείνη τη στιγμή τι είχε συμβεί.

Με την υπόσχεση να επιστρέψει σύντομα, αποχαιρέτησε τη Γουάιτφλάουερ και κίνησε για το δάσος. Έκανε τον γύρο του ποταμού αναζητώντας ένα πέρασμα ή μια γέφυρα που θα του επέτρεπε να διασχίσει το ποτάμι και να φτάσει στο σπίτι του πιο γρήγορα. Αλλά τα νερά ήταν βαθιά και το ποτάμι κυλούσε γρήγορα και, ακόμη κι αν η κοίτη στένευε, δεν μπορούσε να βρει τρόπο να περάσει, λες κι ήταν ένας υγρός τοίχος που του έφραζε τη δίοδο. Όταν έφτασε σε έναν βράχο από τον οποίο ήταν αδύνατο να προχωρήσει παραπέρα, είδε στη μέση του ποταμού μια βάρκα με δύο άντρες. Ο πρώτος έκανε κουπί και ο δεύτερος ψάρευε βάζοντας μικρά δολώματα στο αγκίστρι.

– Παρακαλώ, ελάτε εδώ! Θα ήθελα να διασχίσω το ποτάμι, αλλά μέχρι στιγμής δεν έχω βρει ένα καλό σημείο! είπε ο νεαρός στους δύο άντρες.

– Λυπάμαι αλλά δεν υπάρχει ούτε γέφυρα ούτε τρόπος να περάσεις, αποκρίθηκε ο ψαράς.

– Τότε θα μπορούσες να μου υποδείξεις ένα μέρος για να κοιμηθώ; τον ρώτησε ο Πέρσεβαλ.

– Ευχαρίστως να σε φιλοξενήσω εγώ. Ανέβα τη σκάλα στον βράχο και συνέχισε ευθεία. Εκεί θα βρεις το σπίτι μου.

Ο Πέρσεβαλ ακολούθησε τις οδηγίες και βρέθηκε μπροστά σε ένα σπίτι συμπαγές και τετράγωνο που έμοιαζε με πύργο, με τη γέφυρά του κατεβασμένη. Μόλις μπήκε μέσα, τον υποδέχτηκαν υπηρέτες που τον οδήγησαν σε μια μεγάλη αίθουσα όπου καθισμένος στη μέση στεκόταν ο άντρας από τη βάρκα. Φορούσε χιτώνα και είχε σκούρα μαλλιά. Πίσω του ένα μεγάλο τζάκι φώτιζε με τις φλόγες του το δωμάτιο και τους πολυάριθμους καλεσμένους που κάθονταν στο ίδιο τραπέζι.

– Δεν μπορώ να σηκωθώ. Από τότε που τραυματίστηκα στη μάχη, έμεινα ανάπηρος. Έλα πιο κοντά και κάτσε εδώ μαζί μου, του είπε ο βασιλιάς Φίσερ που το όνομά του σήμαινε ψαράς.

Καθώς ο βασιλιάς μιλούσε, ήρθε ένας υπηρέτης κρατώντας ένα σπαθί.

– Σου το στέλνει η ανιψιά σου, είπε ο υπηρέτης και το έδωσε στον βασιλιά.

– Είναι μοναδικό! Δεν υπάρχει κανένα παρόμοιό του! είπε εντυπωσιασμένος ο βασιλιάς, παρατηρώντας την τελειότητα της λεπίδας.

– Είναι δώρο για σένα! συμπλήρωσε ο βασιλιάς Φίσερ κι άπλωσε το χέρι του για να το δώσει στον Πέρσεβαλ.

Θαυμάζοντας την ομορφιά του σπαθιού και νιώθοντας ευχνώμων για το δώρο, ο Πέρσεβαλ παρακολουθούσε έκπληκτος τα πηχαινέλα των υπηρετών και το πλούσιο τραπέζι, όταν ξαφνικά είδε έναν υπηρέτη να μπαίνει στο δωμάτιο με ένα ματωμένο σπαθί. Ήθελε να ρωτήσει ποιος ήταν, πού πήγαινε, τι ήταν το σπαθί. Θυμήθηκε όμως τα λόγια που του είχε πει σαν συμβουλή ο ηλικιωμένος κύριος, ο λόρδος Γκόρνμαν, κι έτσι αποφάσισε να σιωπήσει. Τα μυστηριώδη πηχαινέλα συνεχίστηκαν, όπως και το πέρασμα εξαιρετικών αντικειμένων στον χώρο. Ένας υπηρέτης πέρασε με μια λόγχη από την οποία έσταξε μια σταγόνα αίματος και μια κοπέλα κρατούσε το πολύτιμο Άγιο Δισκοπότηρο, τόσο όμορφο και λαμπερό που φώτιζε το δωμάτιο σε κάθε βήμα, σαν να κουβαλούσε όχι απλά ένα κύπελλο στολισμένο με πολύτιμους λίθους αλλά τον ίδιο τον ήλιο. Έκπληκτος ο Πέρσεβαλ συνέχισε να παρακολουθεί, κυριευμένος τόσο από περιέργεια όσο και από ταπεινότητα και ίσως γι' αυτόν τον λόγο έμεινε σιωπηλός κι έκπληκτος καθώς έβλεπε την κοπέλα να φεύγει από το δωμάτιο.

Σε λίγο κι άλλα πιάτα συνέχισαν να έρχονται, τα οποία περίμενε κάθε φορά στην είσοδο η κοπέλα με το Δισκοπότηρο. «Αναρωτιέμαι... Σε ποιον τα σερβίρουν άραγε;» σκέφτηκε από μέσα του χωρίς η ερώτηση να ξεφύγει από τα χείλη του. «Θα ρωτήσω τους υπηρέτες αύριο» συλλογίστηκε όταν τελείωσε το δείπνο κι όλοι πήγαν όλοι για ύπνο. Το πρωί όμως δεν υπήρχε κανένας τριγύρω για να ρωτήσει, όλοι είχαν εξαφανιστεί! Ο νεαρός ιππότης περιπλανήθηκε στα άδεια δωμάτια για λίγο και μετά, βέβαιος ότι ήταν μόνος, ανέβηκε στο άλογό του και κάλπασε μακριά.

Μόλις έφυγε από το κάστρο, είδε τη γέφυρα να ανεβαίνει και να κλείνει πίσω του. Χωρίς να γνωρίζει ότι είχε χάσει μια ευκαιρία που προσφέρεται μόνο σε λίγους, ο νεαρός κατευθύνθηκε προς το δάσος πάνω στο άλογό του, αλλά λίγα βήματα πιο πέρα άκουσε μια διαπεραστική και απελπισμένη κραυγή. Κάτω από μια μεγάλη βελανιδιά έκλαιγε μια κοπέλα, η οποία κρατούσε στην αγκαλιά της έναν νεκρό νεαρό ιππότη. Ο Πέρσεβαλ ρώτησε τι είχε συμβεί. Η κοπέλα κοίταξε τον ιππότη μέσα από τα δάκρυά της και αναγνώρισε ότι ήταν ο ξάδερφός της.

– Ξάδερφέ μου, από πού έρχεσαι τόσο φρέσκος και ξεκούραστος; τον ρώτησε εκείνη.

– Ήμουν καλεσμένος του βασιλιά Φίσερ. Έφαγα και κοιμήθηκα στο κάστρο του, αλλά σήμερα το πρωί όλοι είχαν εξαφανιστεί.

– Μήπως κατά τη διάρκεια του δείπνου είδες μια ματωμένη λόγχη και το Άγιο Δισκοπότηρο; τον ρώτησε η κοπέλα κοιτάζοντάς τον έκπληκτη.

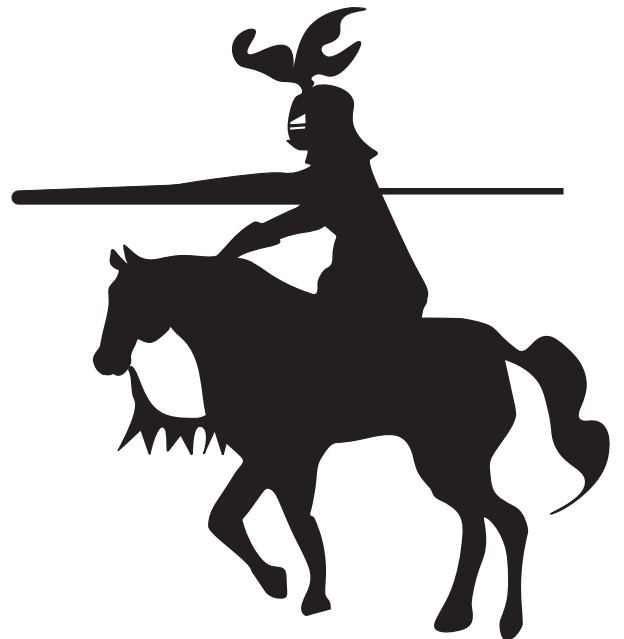
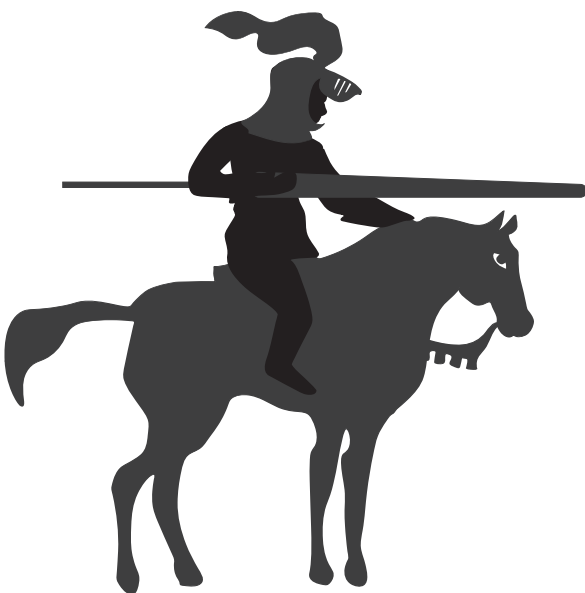
– Φυσικά! Είδα τη λόγχη και το λαμπρό Δισκοπότηρο γεμάτο με πολύτιμα πετράδια να πηγαινοέρχεται...

– Και ρωτήσεις ποιον σερβίζουν;

– Όχι βέβαια, ο λόρδος Γκόρνμαν μου είπε να μην κάνω ερωτήσεις...

– Τι τρομερό λάθος! Αν είχες κάνει την ερώτηση αυτή ο βασιλιάς θα ήταν τώρα ασφαλής και θα είχε γιατρευτεί. Αλλά τώρα είναι αργά, χάθηκαν όλα... Εσύ δεν ξέρεις τίποτα, ούτε καν για τον θάνατο της μητέρας σου. Όταν την είδες να πέφτει κάτω, δε σε ένοιαξε καν...

Στο άκουσμα όλων αυτών ο Πέρσεβαλ σώπασε, λες και τα δάκρυα αντί να γεμίσουν τα μάτια του είχαν πνίξει όλα του τα λόγια. Βαθιά θλιμμένος, ο νεαρός απομακρύνθηκε, αφήνοντας την κοπέλα να θρηνήσει για τον φίλο της που βρισκόταν νεκρός στην αγκαλιά της. Από μονομαχία σε μονομαχία, ο Πέρσεβαλ συνέχισε τις περιπλανήσεις του παλεύοντας και νικώντας. Από όλους τους ηττημένους ιππότες, ζητούσε πάντα το ίδιο πράγμα, να πάνε να παραδοθούν στον βασιλιά Αρθούρο. Ο ένας μετά τον άλλον, οι ιππότες έρχονταν στην αυλή του βασιλιά Αρθούρου, εξιστορώντας την ήττα τους και λέγοντας για την υπόσχεσή τους να τιμωρήσουν τον Κίου για την προσβολή του εναντίον της κοπέλας. Ακούγοντας αυτές τις ιστορίες, ο βασιλιάς βαθιά στην καρδιά του μετάνιωνε που δεν τον είχε κρατήσει κοντά του εκείνη την ημέρα, αλλά ταυτόχρονα συνειδητοποιούσε ότι αυτός ήταν ο σπουδαίος ιππότης που είχε φανταστεί.

«Θα πάμε να τον βρούμε!» είπε αποφασισμένος ο βασιλιάς και διέταξε αμέσως ολόκληρη την αυλή να βρει τα ίχνη του Πέρσεβαλ. Σύντομα ένα μεγάλο караβάνι έφτασε σε μια πλατιά χιονισμένη κοιλάδα. Ο Κίου, που ήθελε εκδίκηση για τις επαναλαμβανόμενες προκλήσεις του νεαρού ιππότη, είπε στον βασιλιά ότι επρόκειτο να πάει να πάρει τον Πέρσεβαλ που καθόταν στο χιόνι. Οπλισμένος μέχρι τα δόντια και με το δόρυ του στο ένα χέρι, μόλις τον είδε από μακριά άρχισε να τον χλευάζει και να φωνάζει θυμωμένος. Ακούγοντας κάποιον να τον προκαλεί τόσο άγρια, ο Πέρσεβαλ πήδηξε πάνω στο άλογό του, πήρε το δόρυ του και ρίχτηκε πάνω στον ιππότη, πετώντας τον κάτω από το άλογο και σπάζοντάς του το χέρι. Έτσι, πήρε εκδίκηση για την προσβολή του Κίου προς τη χαμογελαστή κοπέλα.

Ο βασιλιάς, όταν πληροφορήθηκε το περιστατικό, ανησύχησε για τον Κίου. Μαθαίνοντας όμως ότι δε διέτρεχε πια κίνδυνο, ζήτησε από τον Γκαουέιν να πάει να καλέσει τον νεαρό ιππότη, ο οποίος μετά τη μάχη είχε μείνει να ατενίζει το χιονισμένο τοπίο. Ο Γκαουέιν απευθύνθηκε στον νεαρό με ευγένεια κι εκείνος, μόλις άκουσε ότι τον αναζητούσε ο βασιλιάς που τον είχε κρίσει ιππότη, άφησε τα όπλα και ακολούθησε τον αγγελιοφόρο στη σκηνή του βασιλιά. Τον υποδέχτηκαν με χορούς και με τα πιο εκλεκτά εδέσματα. Η βασίλισσα είχε ένα πλατύ χαμόγελο και ο Κίου, όπως ήταν φυσικό, ήταν εξαγριωμένος, αλλά αυτό δεν μπορούσε να μειώσει κανενός τη χαρά.

Ξαφνικά, εμφανίστηκε πάνω σε ένα μουλάρι μια άσχημη κοπέλα. Είχε πυκνά σγουρά μαλλιά, που έπεφταν πάνω στα μικρά της μάτια, τρίχες στο πιχούνι σαν κασίκας και κίτρινα δόντια που έμοιαζαν με τσόφλια αυγών. Χαιρέτησε τον βασιλιά και την αυλή του καθώς έμπαινε στην αίθουσα, στη συνέχεια έδειξε το παραμορφωμένο δάχτυλό της στον Πέρσεβαλ και γελώντας ειρωνικά είπε: «Αρνήθηκες την περιουσία που σου χαρίστηκε. Απέρριψες την ομορφιά σαν να μην ήταν αρκετή. Δε σου 'ταν αρκετό αυτό το μεγαλείο; Μια απλή ερώτηση θα αρκούσε, αλλά έχασες τη στιγμή σου. Μακριά από εδώ υπάρχει ένα κάστρο όπου μια πριγκίπισσα κρατείται αιχμάλωτη. Δύο νύχτες σου χρειάζονται μόνο για να την ελευθερώσεις».

Η αποκρουστική κοπέλα έφυγε και ο Γκαουβίν μαζί με τους υπόλοιπους ιππότες έσπευσαν να αναζητήσουν το κάστρο. Όλοι, εκτός από τον Πέρσεβαλ, που το μόνο ενδιαφέρον του τώρα ήταν να βρει το Δισκοπότηρο και όλα τα ασυνήθιστα αντικείμενα που είχε δει εκείνη τη νύχτα. Για πέντε χρόνια αφοσιώθηκε σε μάχες και μονομαχίες και στην αναζήτηση του Δισκοπότηρου. Τίποτε άλλο δεν υπήρχε γι' αυτόν, ώσπου μια μέρα, κουρασμένος από τις πολλές μάχες, σταμάτησε κι έμαθε για έναν σοφό γέροντα που ήθελε να τον συναντήσει. Ο γέροντας είχε μια μακριά λευκή γενειάδα που έφτανε στο στήθος του. Ζήτησε από τον νεαρό να του πει για τη ζωή του, αλλά ο Πέρσεβαλ δεν κατάφερε να αρθρώσει λέξεις παρά μόνο να δακρύσει.

– Πώς σε λένε; ρώτησε ο άντρας.

– Πέρσεβαλ! αποκρίθηκε ο ιππότης.

– Αγαπημένε μου ανιψιέ, εσύ είσαι; Αχ, Πέρσεβαλ!

Το μεγαλύτερο και σοβαρότερο λάθος που έχεις κάνει είναι απέναντι στη μητέρα σου, την πολυαγαπημένη μου αδερφή, είπε με απαλή φωνή ο άντρας αναστενάζοντας.

Ο Πέρσεβαλ κοίταξε τον έκπληκτο άντρα με κομμένη ανάσα, καθώς αναλογίστηκε με θλίψη εκείνη τη μέρα. Πριν από τόσα χρόνια, έφυγε από το σπίτι, τη στοργική και προστατευτική φωλιά που του είχε φτιάξει η μητέρα του στα βάθη του Δάσους Γκαστ.

– Απέτυχες να ανταποκριθείς στην αγάπη της, δεν ένιωσες τύψεις για τον πόνο που της προκάλεσες βλέποντάς σε να φεύγεις. Αυτός είναι ο λόγος που δεν μπόρεσες να κάνεις τις ερωτήσεις που έπρεπε. Το πρώτο σου σοβαρό λάθος σε οδήγησε σε μια σειρά από λάθη... Δε ρώτησες για τη λόγχη κι ούτε για το Άγιο Δισκοπότηρο, το οποίο πρόσφεραν στον πατέρα του βασιλιά Φίσερ. Μα τώρα που κατάλαβες το λάθος σου, σου συγχωρούνται όλα...

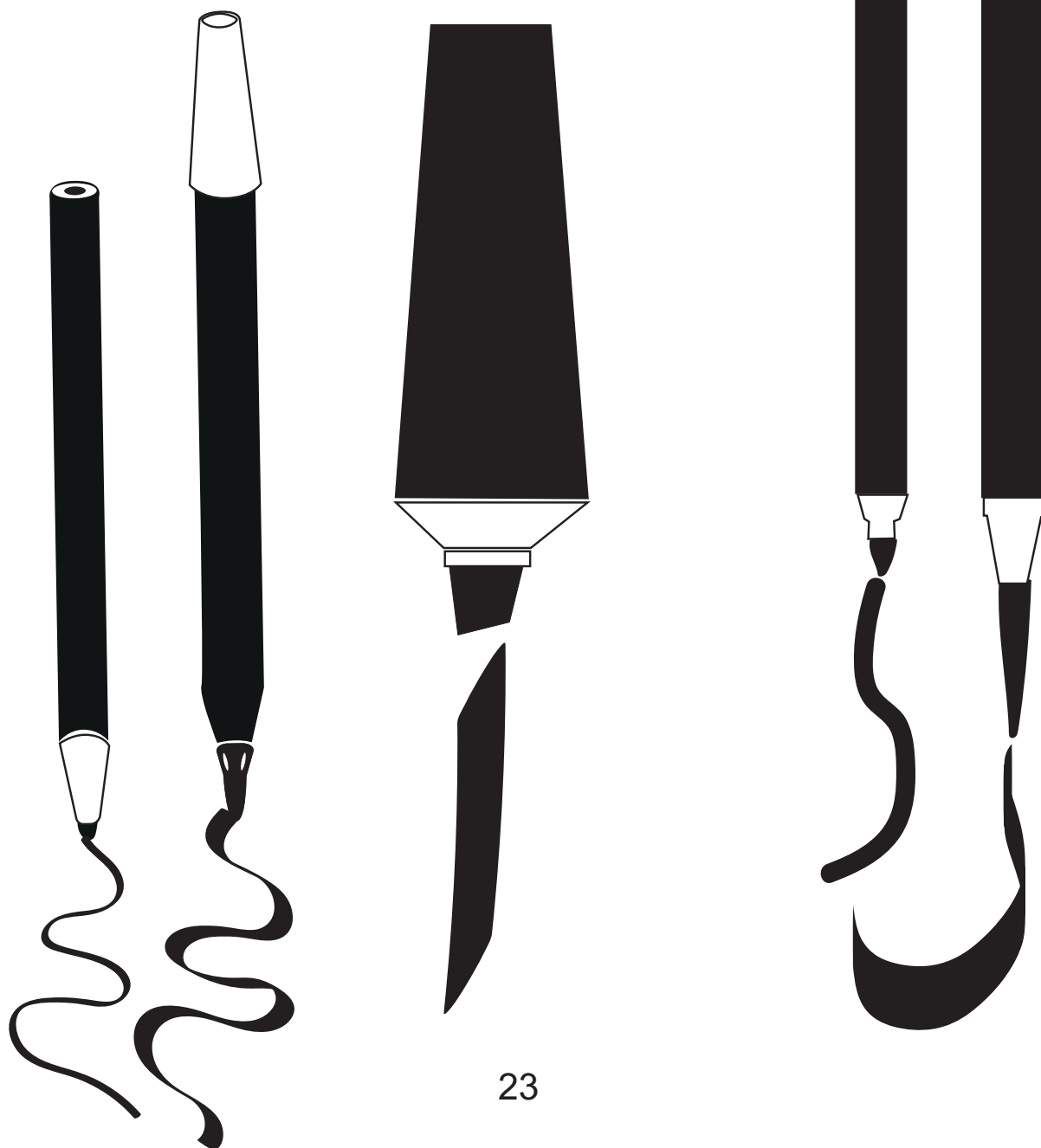
ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

Τα εργαλεία με τα οποία ζωγραφίζουμε είναι σημαντικά.

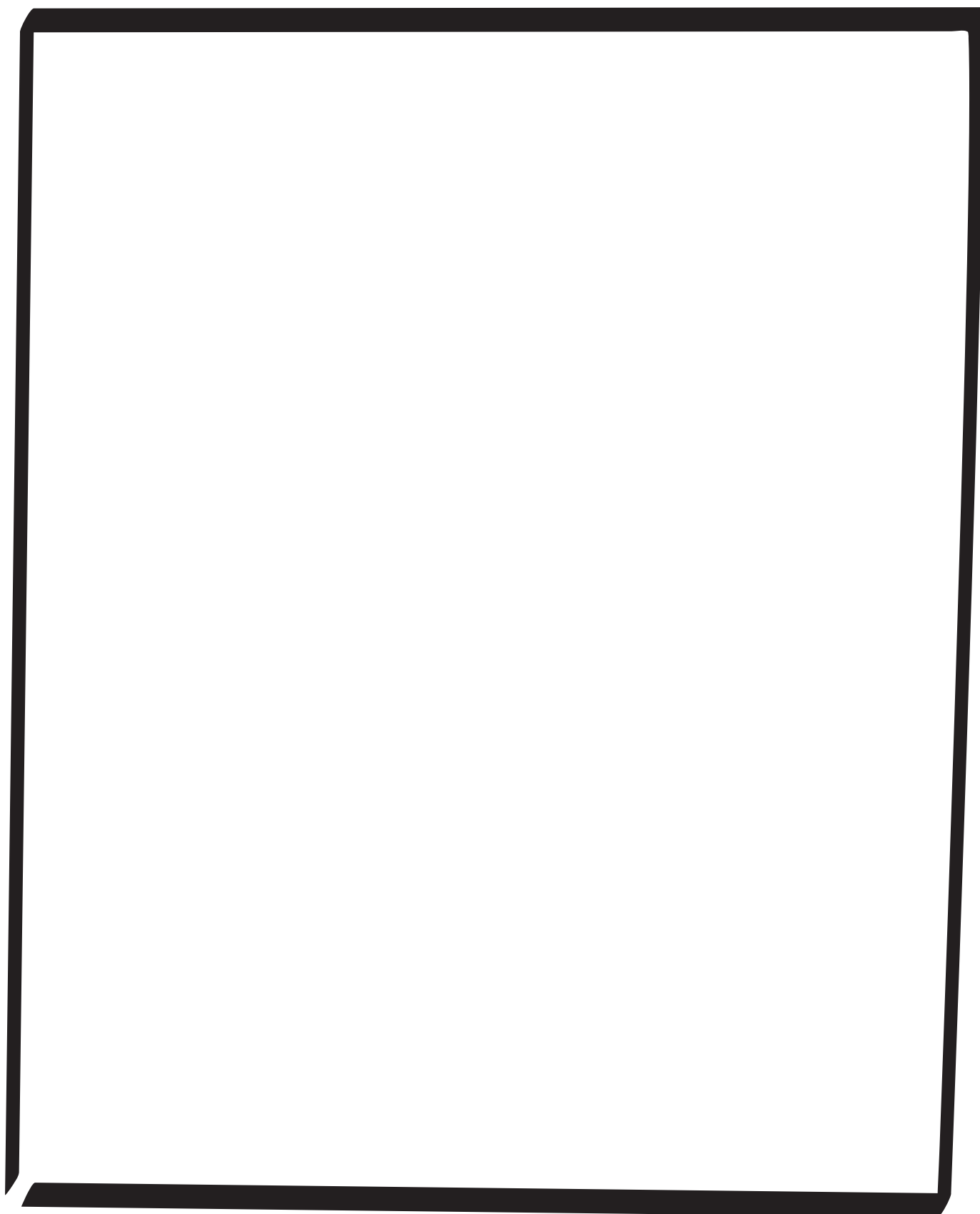
Πάρτε μαρκαδόρους με διαφορετικές μύτες: π.χ. μαρκαδόρους με επίπεδη ή στρογγυλή, λεπτή ή χοντρή μύτη ή μαρκαδόρους με μύτη πινέλο.

Πάρτε επίσης μερικά πινέλα και τέμπρες.

Μπορείτε να επιλέξετε μαύρο ή οποιοδήποτε άλλο χρώμα σας αρέσει.

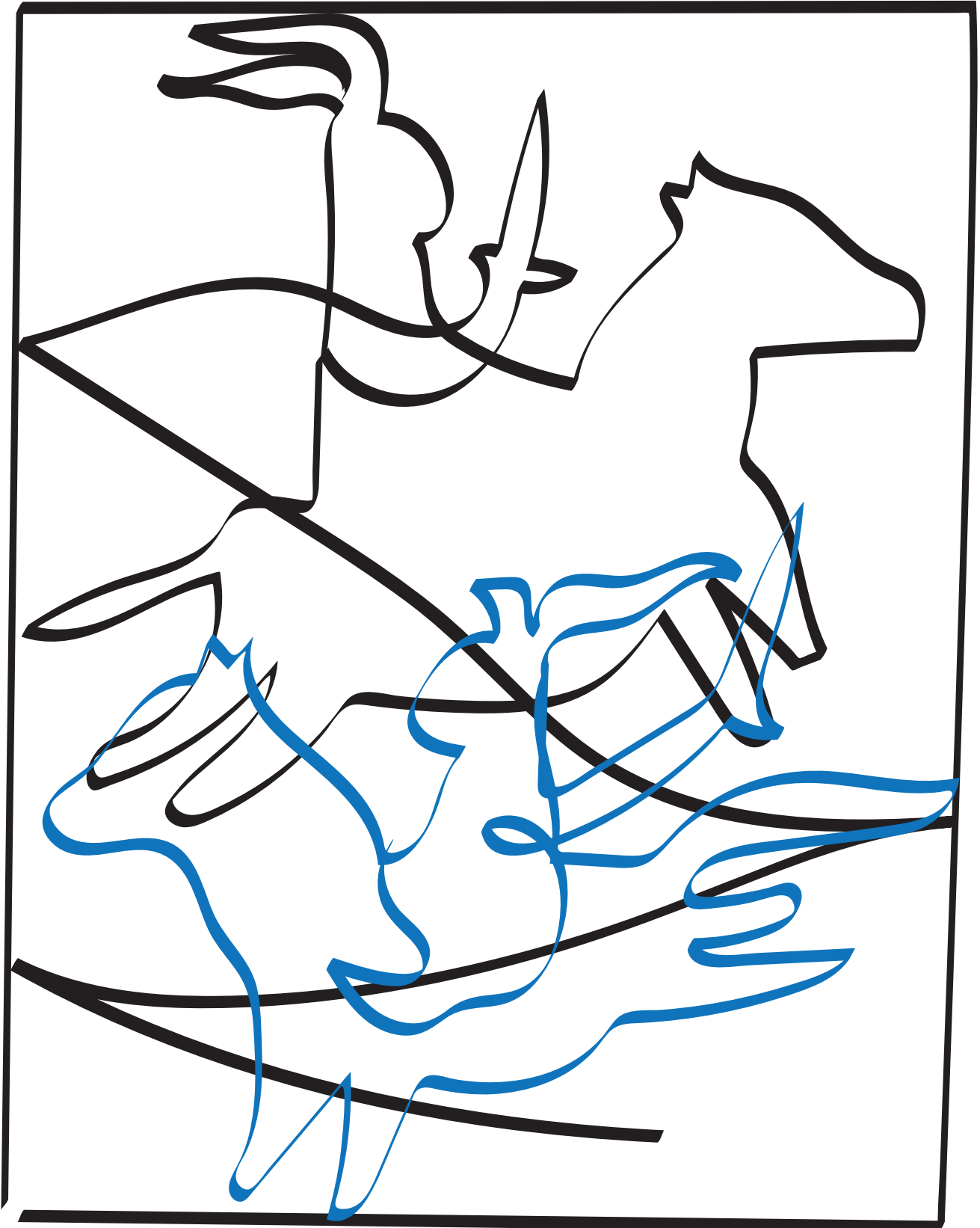

Στο μπλοκ των καλλιτεχνικών σου σχεδίασε ένα πλαίσιο που να καταλαμβάνει ολόκληρο το φύλλο. Το πλαίσιο αυτό θα σε βοηθήσει να οριοθετήσεις καλύτερα το σχέδιο.

Σχεδίασε μερικούς χαρακτήρες χωρίς να μετακινήσεις το χέρι σου από το χαρτί.

Αν θέλεις, χρησιμοποίησε εναλλάξ δύο χρώματα.

Επίλεξε το αγαπημένο σου σχέδιο και χρωμάτισε μερικές από τις φιγούρες.

Σχεδίασε και γράψε λέξεις στα κενά, χρησιμοποιώντας κεφαλαία γράμματα.

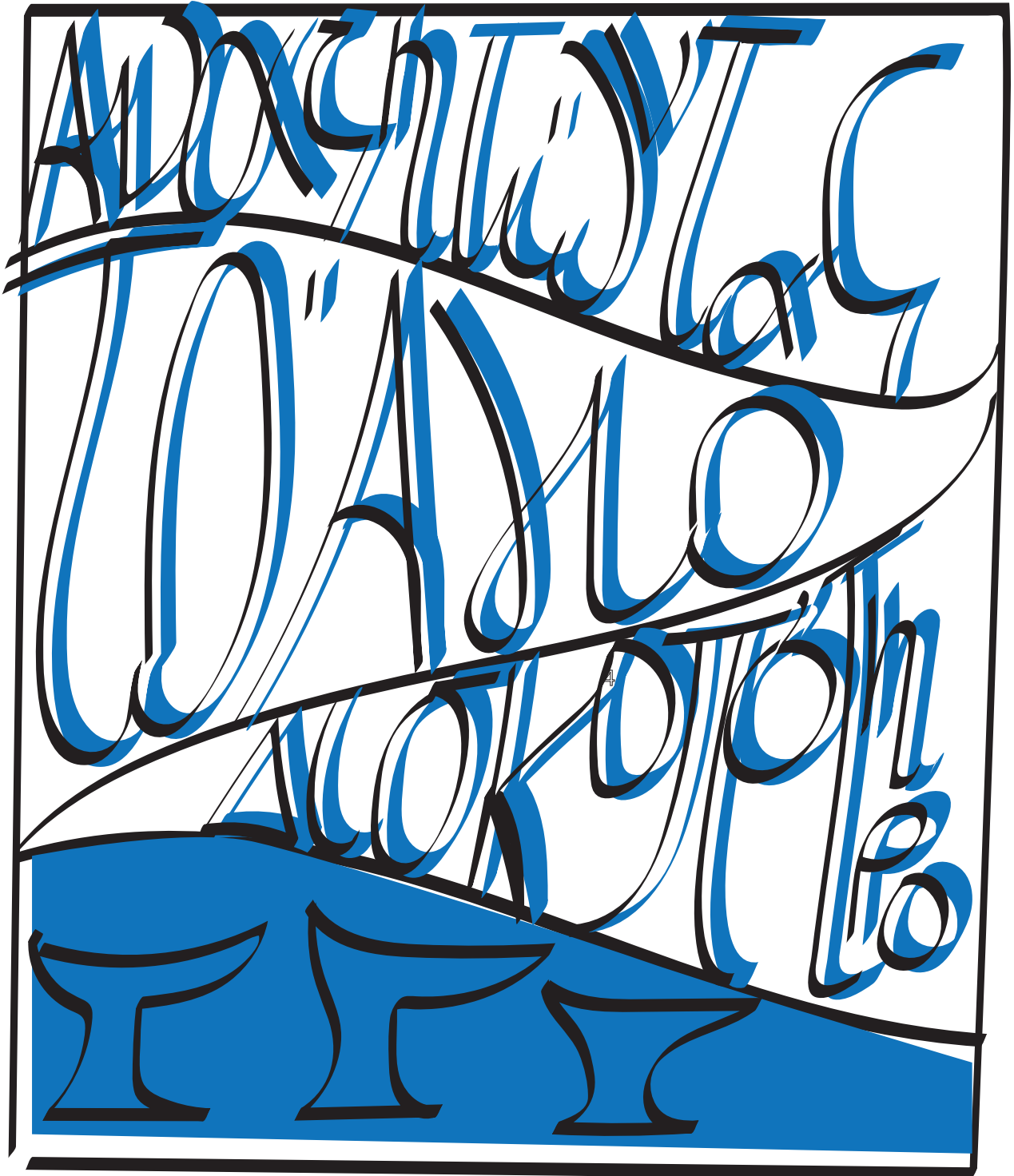
Σχεδίασε στο μπλοκ σου χωρίς να μετακινήσεις το χέρι σου από το χαρτί.
Χρωμάτισε εναλλάσσοντας τα χρώματα όπως στη σκακιέρα.

Επίλεξε ένα από τα σχέδια που σου αρέσουν περισσότερο. Γράψε τη λέξη-κλειδί ή τον τίτλο της ιστορίας στα λευκά και έγχρωμα κενά με συνεχόμενη γραφή, δηλαδή με γράμματα που ενώνονται μεταξύ τους και γράφονται χωρίς να ανασηκώνεται το χέρι απ' το χαρτί.

Σχεδίασε ξανά το συνηθισμένο πλαίσιο στο μπλοκ των καλλιτεχνικών σου. Χώρισέ το σε τρία ή περισσότερα μέρη με κυματοειδείς γραμμές. Χρησιμοποιώντας δύο διαφορετικά χρώματα, γράψε με συνεχόμενη γραφή τον τίτλο ή τη λέξη-κλειδί, χωρίς να μετακινήσεις το χέρι σου από το χαρτί. Σχεδίασε αυτό που επέλεξες να γράψεις δύο φορές, έτσι ώστε οι ίδιες λέξεις να πέφτουν η μία πάνω στην άλλη.

Με τη συγχρηματοδότηση
της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Όλο το περιεχόμενο είναι αδειοδοτημένο σύμφωνα με το NC-ND 4.0

Το έργο STORIAS συγχρηματοδοτείται από το πρόγραμμα ERASMUS+ της Ε.Ε. Το περιεχόμενό του αντικατοπτρίζει τις απόψεις των συγγραφέων και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή δεν μπορεί να θεωρηθεί υπεύθυνη για οποιαδήποτε χρήση των πληροφοριών που περιέχει.

(Κωδικός έργου: 2021-1-FR01-KA220-SCH-000029483).